

Çiy Damlası

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 08 Aralık 2018

Bir yanılığımı sahipleniyor olabilirim: hayata dair bir yanılığım.

Kulvarında huzur olan her duyguyu kucaklayabilirim ansızın sonra da seğiren gözüme parmak sokup, görüş alanımı sıfıra indiririm.

Soğuk bir Aralık sabahında, gecedeki kalan düşünceleri sokağa süpürmek gibi yazmak. Yaşama duyduğum bağlılığın da örüntüsünde güçlü bir siper.

Zamanı makul düzeyde verimli kullanmaya çalışıyorum ve mendireğin bitiminde, denizi kolluyorum.

Sabahın iç burkan dansına yakından tanışım, geceyi sabahla birleştirip, külüstür zihnimde zehir zemberek kendime sövmeye de son verdiğim gerçeği.

Severken daha mı ölçülüyüm ne ve duygularımı serbest bırakıp, sıradanlığımı öznelletirip, kıyama duran yüreğin soyut semasında ben nadide olmaya öykünüyorum.

Dünya kaykılmışlığın sunumu ile hülyaların da sona erdiği ve düşün pazarında, en kaliteli hayalleri ismarlarken evrene biliyorum ki; ben de bir düşün kahramanıyım.

Masal olduğuma inanmıyorum lakin misafirliğe gelen duygu ve düşüncelerime kalemle eşlik edip hoş bir ambiyans özlemi ile kırk yarım, sadık kalıyorum sefil yüreğime.

Zamanında ölmek ya da doğru zamanı beklemek ölmek adına ki bana ait bir aforizma değil sanırım aklımın ırmağında takılı kalmış kâğıttan bir kayıt.

Zamanı kutsayan Yaratan aslında zamanı hor gören de bizleriz en çok da dünyede kalmış çeyrek asrı iyi değerlendiremediğim için her gün en az bir saatimi yazmaya ayırıyorum.

Ruhun kopçası kopuk işte aslında benim hayattan kopuk görünen lakin en ölçülü fani olmak adına kıyasıya çaba verdiğim.

Mücadele kelimesini zikretmek istemedim çünkü hayatın bir savaş olduğu gerçeğine uzağım her ne kadar iyi bir savaşçı olup olmadığımı aklım ermesede.

Bir mezarlık ziyaretinden yeni döndüm ve aklın rahvan koşullarında, ben yüz metreyi yüz senede aldım.

Göze alamadığım çok şey olsa da hayatta, denilebilir ki; patavatsız bir yürekten sevenim ben.

Zaman ve mekân özür lü düşlerim sayesinde; içimdeki boyutsuzlukla, çeşit çeşit insanı tek kareye yerleştirdiğim aslında kendimi de müdahil ettiğim bir karede; Hipokrat yemini etmişçesine sahip olduğum sirlara en değerli hazine muamelesi yaptığım.

Görüntüler hayalini inkâr ederken gerçeklerin ben muammalar içerisinde soyut raflarında insan zihninin farklı oluşumlara sebebiyet verdiği inancı ile...daha net bir açılım ile özümüzdeki neden yansıtmaktan kaçınıp insanlar nasıl da oluyor da kaş göz hareketleri ile sevecenliğin ayağa düştüğü bir mizansende, birbiri ile alay etmeye meyilli olduklarını görmezden geliyorum.

İçimizdeki sınırsız kaynaklar.

Kısaca insan benliğinin atıl tarlası.

Şimdilerde boykot ettiğim hüzne biat mutlu olma arayışı değil bilakis mutluluğa düşmüşken yolum, ben anlam da veremiyorum; bu geç kavuşmuşluğuma mutluluğun nasıl oluyor da insanlarda ters tepki yaptığına.

Oysaki hüznün, mekanizmamda geri tepmesine sebebiyet verirken umut ve benzeri duyguların, sandığım da olmuyor hani.

Ben hala aynı tınıda ve sefasını sürerken kelimelerin iç sesimi boykot etmeden bilakis yazmaya olan düşkünlüğümlerle insanın mutlu olarken de yazabileceğini yine kendime ispatladım.

Ne çok kuram saklı hayatımızda.

Dünden gelen ve yarına bile burnunu sokan ve felsefi açılımlar yüklü sayfaların esiriyim son yirmi gün.

Göğün ıssız varlığına dokunan elim hele ki elem yüklü bir bulutu uğurlayıp iyimser gözlerle baktığım doğa.

Doğanın gidişine ayak uyduramadığımız belki de bizim dünyaya verdiğimiz eziyet ile tabiat gidişatına farklılık getirirken.

Farklılıklar belki de mubah değil insanların gözünde ve farklı yapımla aslında evrene ihanet eder gözükp kendime de en büyük iyiliği yaptığım.

Zamanlama konusunda hep sıkıntı yaşamışımıdır sanırım aceleci yönümle telaşa düştüğüm her izlek ve olayda yine bir an evvel başlayıp sonlandırma arzum ki; yeni bir başlangıç yapmak adına da geç kalmama dürtüsü.

Son zamanlarda uyku öncesi; yarını planlamak ve bir an evvel uyanıp günü karşılamak.

Sanırım en iyi terapist yine inancın kucağında kendimizle ettiğimiz hasbıhale Yaratana da dahil edip üçlü bir konferans gerçekleştirdiğimiz.

Dünle alıp veremediğim hiçbir şey kalmasa da dünün ölü toprağını üzerimden atıyorum her yazmaya başlayıp da günlük noktalarken yazma serüvenimi.

Kayıtsız olmayı beceremediğim ömrün şimdilerinde kayıtsız kalan insanlara da fazlasıyla saygı duyuyorum ve sevgi ibaresine olan yaklaşımlarında, görüyorum ki; sahte sevgiler ilk sırada ve saygılı sevgiler nerede ise yok denecek kadar az.

Elbette kâhin değilim de ya da bir bilim insanı yine de kalp gözüm bana emanet edilmişken ben sıkı sıkıya sahip çıkıyorum bana sunulana.

Altıncı hissime inanıp yaşarken ve içimdeki iyi niyeti saklı tutarken, sır da değil hani; herkesin sevgide eşit ölçüde pay sahibi olduğu.

Sebepsiz sevmek çok basitken durduk yere insanlar niye olumsuz duyguların saklı ve hâkim kılarlar, bunu da çözebilmiş değilim yine de genelleme yapma hakkım elbette yok. Neden durduk yere herkesi zan altında bırakmalı ki?

Gerçi birbirimize zan yüklerken ya da durduk yere yüreğinin sınırlarını ihlal ederken... çözmek filan değil amacım sadece kendimi bunca insan arasında saklı ve sabit kılmak.

Ben dilinden uzaklaşsam da eğer ki konu yaşamak ve insanlık ise; bir şekilde ben-merkezcil olup empati yeteneğimizi de güncelleyebiliyoruz hani üstelik kolaylıkla.

Bir kitabın sayfalarını karıştırırken zihnime kazıdığım birkaç cümle ve derinlerin analizini yaparken basit ve görünmeyen gerçeklerin de su yüzeyine çıktığı.

“Yine de en çok çiy damlası en çok sessiz gecede düşer, biliyorum.”(Alıntı)

Ve sabahın ilk ışıklarında da bilfil tanık oluruz buna. Bu cümle bana ait aslında bağlantı kurmak gerekirse insanlarla...

Her iy tanesi aslında rahmetin ta kendisi deęil mi belki de bizim iz dūřūmūmūz hayata ve gūne ve yine bizi temsil eden binlerce, sonsuz çiy damlası.

Sessizlięin huzura dōnūřtūęū bazense tam tersi...

Gūrūltūnūn sessizlięe davetiye çıkardıęı ve bunca ses arasında kendi sesimizi sabitlemek adına durmaksızın konuřup yazmak istedięim/iz.

Bunun ne kuralı var ne de saati hele ki bir armaęansa bize bahředilen...

Geceden sabaha olan yolculuęun mimari aslında her gece ۆlūp yeniden doęmayı da dōrt gۆzle bekledięim/iz.

şimdi bir çiy tanesi olmanın vaktidir yarın olmadan ve fırsat varken...